

DE MEFISTO CLUB

Van dezelfde auteur verschenen bij The House of Books:

Hartslag
Diagnose besmet
Koud bloed
Alarmfase rood
Koud hart

RIZZOLI & ISLES-THRILLERS

De laatste sterft
Het stille meisje
Sneeuwval
Het aandenken
De Mefisto Club
Verdwij
Zustermoord
De zondares
De leerling
De chirurg

Tess Gerritsen

DE MEFISTO
CLUB

the house of books

Eerste druk, oktober 2007
Dertiende druk, april 2014

Oorspronkelijke titel

The Mephisto Club

Uitgave

Ballantine Books, New York

Copyright © 2006 by Tess Gerritsen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2007 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

J.J. de Wit

Omslagontwerp

Loudmouth, Robert Adriaansen

Omslagfoto

Getty Images/Dave Krieger

Foto auteur

© Jessica Hills

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4459 2

ISBN 978 90 443 3088 5 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor Neil en Mary

Dankwoord

Elk boek is een uitdaging om te schrijven, een schijnbaar onmogelijke berg om te beklimmen. Hoe moeilijk het schrijven ook mag zijn, ik voel me getroost door het besef dat geweldige collega's, vrienden en vriendinnen me bijstaan. Allereerst wil ik mijn unieke agent Meg Ruley bedanken en het team van de Jane Rotrosen Agency. Jullie begeleiding is de ster geweest waarop ik heb gekoerst. Ik bedank ook mijn formidabele redactrice Linda Marrow, die elke auteur kan laten glanzen, Gina Centrello voor haar jarenlange enthousiasme, en Gilly Hailparn voor haar vriendelijke aandacht. En aan de overkant van de grote plas heeft Selina Walker van Transworld zich onvermoeibaar voor me ingezet.

Ten slotte moet ik degene bedanken die het langst met me samen is geweest. Mijn man Jacob weet hoe moeilijk het is met een auteur getrouwd te zijn. Toch is hij er nog altijd.

‘En vernietig alle geesten van de verdorvenen, en de kinderen van de Waarnemers, want zij hebben de mensheid schade toegebracht.’

Uit *Het boek Henoch* X:15, een joodse tekst uit de tweede eeuw v. Chr.

1

Ze leken het ideale gezin.

Dat dacht de jongen terwijl hij aan het open graf van zijn vader stond te luisteren naar de ingehuurde dominee die platitudes voorlas uit de Bijbel. Er waren maar weinig mensen gekomen om Montague Saul op deze warme, benauwde junidag de laatste eer te bewijzen, tien of twaalf mensen die bijna allemaal nieuw voor hem waren. De afgelopen zes maanden had hij op kostschool gezeten, en vandaag zag hij sommige aanwezigen hier voor het eerst. De meesten konden hem niet boeien.

Maar het gezin van zijn oom vond hij wel heel interessant. Dat was het bestuderen waard.

Dr. Peter Saul leek sterk op zijn overleden broer Montague: een slanke intellectueel met een bril met ronde glazen en bruin haar dat al zo dun was dat hij wel kaal zou worden. Zijn vrouw Amy had een lief rond gezicht en ze keek telkens bezorgd naar haar vijftienjarige neefje, alsof ze het liefst haar armen om hem heen had geslagen om hem stijf tegen zich aan te drukken. Hun zoon, Teddy, was een jochie van tien met stakerige armen en benen. Een kloontje van Peter Saul, dat net zo'n bril met ronde glazen droeg.

Dan was er nog de dochter, Lily. Zestien jaar.

De lokken die zich uit haar staartje hadden losgewerkt plakten door de warmte tegen haar gezicht. Ze voelde zich kennelijk niet prettig in haar zwarte jurk en ze leek elk ogenblik op de vlucht te kunnen slaan, als een schichtig veulen. Alsof ze overal liever zou willen zijn dan hier op de begraafplaats, waar ze zoemende insecten moest afweren.

Ze zien er zo normaal uit, volkomen doorsnee, dacht de jon-

gen. *Totaal anders dan ik.* Toen keek Lily hem opeens aan en hij voelde een rilling van verbazing. Van wederzijdse herkenning. Op dat ogenblik kon hij bijna voelen hoe haar blik doordrong tot in de donkerste uithoeken van zijn hersenen en alle geheime plekjes inspecteerde die niemand ooit nog had gezien. Die hij niemand ooit nog had laten zien.

Geërgerd wendde hij zijn blik af. Hij richtte zijn aandacht op de andere mensen aan het graf: de huishoudster van zijn vader. De naaste burens. Bekenden die hier waren omdat het zo hoorde, niet omdat ze op de overledene gesteld waren geweest. Ze kenden Montague Saul alleen als de teruggetrokken geleerde die zijn dagen doorbracht met het bestuderen van boeken en kaarten en stukjes aardewerk. Ze hadden de man niet echt gekend. En zijn zoon kenden ze evenmin.

Na afloop van de plechtigheid plooiden de aanwezigen zich als een amoebe om de jongen heen om hem te overladen met medeleven en hem te laten merken hoe erg ze het vonden dat hij zijn vader moest missen. En dat zo kort na zijn verhuizing naar de Verenigde Staten.

‘In elk geval heb je hier familie om je op te vangen,’ zei de dominee.

Familie? Ja, die mensen zijn familie van me, dacht de jongen, terwijl de kleine Teddy verlegen naar hem toe kwam, aangemoedigd door zijn moeder.

‘Jij wordt nu mijn grote broer,’ zei Teddy.

‘O ja?’

‘Ma heeft je kamer al helemaal in orde gemaakt. Het is de kamer naast de mijne.’

‘Maar ik blijf hier. In het huis van mijn vader.’

Verbaasd keek Teddy naar zijn moeder. ‘Gaat hij dan niet met ons mee naar huis?’

‘Je kunt hier echt niet in je eentje blijven wonen, lieverd,’ zei Amy Saul haastig. ‘Je bent pas vijftien. Misschien zal het je in Purity zo goed bevallen dat je bij ons wilt blijven.’

‘Ik zit in Connecticut op school.’

‘Ja, maar het schooljaar is nu afgelopen. Als je in september

terug wilt naar je kostschool, kan dat natuurlijk. Maar van de zomer blijf je bij ons.'

'Ik blijf hier niet alleen. Mijn moeder komt ook.'

Er viel een lange stilte. Amy en Peter keken elkaar aan en de jongen kon alleen raden naar hun gedachten. *Zijn moeder heeft hem jaren geleden laten zitten.*

'Ze komt echt,' hield de jongen vol.

'We praten er later wel over, kerel,' zei oom Peter tactvol.

Die avond lag de jongen wakker in bed in het stadshuis van zijn vader te luisteren naar de stemmen van zijn oom en tante die beneden in de studeerkamer in gesprek waren. In diezelfde kamer had Montague Saul de afgelopen maanden gezwoegd aan de vertaling van zijn broze papyrusfragmenten. In diezelfde studeerkamer had hij vijf dagen terug een hersenbloeding gekregen en was aan zijn bureau in elkaar gezakt. Deze mensen hoorden daar niet, tussen de kostbare bezittingen van zijn vader. Ze waren indringers in dit huis.

'Hij is nog maar een kind, Peter. Hij heeft opvang in een gezin nodig.'

'We kunnen hem moeilijk onder de arm meenemen naar Purity als hij zelf niet met ons mee wil.'

'Als je pas vijftien bent, heb je het niet voor het kiezen. Volwassenen moeten de beslissingen nemen.'

De jongen stond op en sloop de kamer uit. Hij ging halverwege de trap zitten om de rest van het gesprek af te luisteren.

'En hoeveel volwassenen heeft hij eigenlijk leren kennen? Je broer was eigenlijk niet volwassen. Hij ging zo op in zijn oude mummiewindsels dat hij waarschijnlijk amper heeft gemerkt dat er een kind in huis was.'

'Nu doe je hem onrecht aan, Amy. Mijn broer was een goed mens.'

'Een goed mens, maar bepaald wereldvreemd. Ik kan me niet voorstellen wat voor vrouw een kind van hem zou willen hebben. En dan laat ze dat kind vervolgens bij hem achter! Ik begrijp niet dat een vrouw zoiets doet.'

‘Monty heeft hem zeker niet slecht opgevoed. Hij haalt uitstekende cijfers op die school.’

‘Beoordeel je daarop of iemand een goede vader is? Of de jongen goede cijfers haalt?’

‘Hij weet zich ook te gedragen. Hij heeft zich heel goed gehouden tijdens de plechtigheid.’

‘Hij is lamgeslagen, Peter. Heb je hem ook maar één ogenblik op emotie kunnen betrappen?’

‘Monty was precies zo.’

‘Afstandelijk, bedoel je?’

‘Nee, intellectueel. Verstandelijk.’

‘Maar je kunt op je vingers natellen dat hij verdriet heeft. Ik kan wel huilen als ik bedenk hoe hij zijn moeder nu nodig heeft. Dat hij volhoudt dat ze bij hem zal komen, terwijl wij heel goed weten dat ze dat niet zal doen.’

‘Dat kunnen we niet weten.’

‘We hebben haar zelfs nooit ontmoet! Monty heeft ons vanuit Cairo alleen maar een briefje geschreven om ons te laten weten dat zijn zoontje pas was geboren. Ze kan hem wel in een biesen mandje hebben gevonden, zoals Mozes.’

De jongen hoorde boven zich een tree kraken en hij keek omhoog. Hij schrok toen hij zag dat zijn nichtje Lily vanachter de balustrade naar hem staarde. Ze bekeek hem, ze bestudeerde hem alsof hij een exotisch wezen was zoals ze nog nooit had meege maakt en wilde bepalen of hij gevaarlijk was.

‘O!’ zei tante Amy. ‘Je bent nog wakker!’

Zijn oom en tante waren net uit de studeerkamer gekomen en stonden onder aan de trap naar hem te kijken. Ze leken onaangenaam getroffen door het idee dat hij mogelijk had gehoord wat er was besproken.

‘Gaat het wel, lieverd?’ vroeg Amy.

‘Ja hoor, tante.’

‘Het is al heel laat. Misschien kun je beter weer naar bed gaan.’

Maar hij verroerde zich niet. Zittend op de traptree vroeg hij zich een ogenblik af hoe het zou zijn om bij deze mensen te

wonen. Wat hij van hen zou kunnen leren. Het zou afleiding voor hem zijn tot zijn moeder terugkwam.

‘Tante Amy,’ zei hij, ‘ik heb een besluit genomen.’

‘Waarover?’

‘Over waar ik de zomer wil doorbrengen.’

Ze ging meteen van het ongunstigste geval uit. ‘Neem er gerust de tijd voor! We hebben een heel leuk huis, aan het meer, met een kamer voor jou alleen. Je kunt beter beslissen nadat je het hebt gezien.’

‘Maar ik heb besloten bij jullie te gaan logeren.’

Zijn tante zweeg, te verbaasd om iets te zeggen. Toen begon ze te stralen en ze holde de trap op om de jongen te omhelzen. Ze rook naar Dove-zeep en Breck-shampoo. Zo gewoon, zo normaal. Een grijnzende oom Peter gaf hem een klap op zijn schouder om hem als zoon te begroeten. Hun vreugde was als een web van gesponnen suiker dat hem hun wereld in trok, waarin alles liefdevol en licht en blijmoedig was.

‘De kinderen zullen het zo fijn vinden dat je komt!’ zei Amy.

Hij keek even omhoog naar de balustrade, maar Lily was weg. Ze was onopgemerkt weggeslopen. Ik zal een oogje op haar moeten houden, dacht hij. Want ze houdt nu al een oogje op mij.

‘Nu hoor je bij ons,’ zei Amy.

Terwijl ze samen naar boven liepen, begon Amy al over haar plannen voor de komende zomer. De mooie plekjes die ze hem zouden laten zien, de bijzondere gerechten die ze voor hem zou klaarmaken. Ze klonk blij, een beetje euforisch zelfs, als een moeder met een pasgeboren kind.

Amy Saul had geen flauw idee wat ze in huis haalden door hem mee te nemen.

2

Twaalf jaar later.

Misschien moest ze dit toch maar niet doen.

Dr. Maura Isles bleef staan voor de deuren van de Onze-Lieve-Vrouw van het Goddelijk Licht en aarzelde. De kerkgangers waren al naar binnen gegaan en ze stond in haar eentje in het donker terwijl sneeuw fluisterend op haar onbedekte hoofd viel. Door de gesloten kerkdeuren heen hoorde ze de organist het 'Komt allen tezamen' inzetten en ze besepte dat iedereen inmiddels was gaan zitten. Als ze de dienst wilde bijwonen, moest ze nu naar binnen.

Ze aarzelde omdat ze niet echt hoorde bij de gelovigen in de kerk. Maar de muziek sprak haar aan, net als de belofte van warmte en de troost van vertrouwde rituelen. Hier buiten stond ze alleen in de donkere straat. Alleen op kerstavond.

Ze liep het bordes op en ging naar binnen.

Ondanks het late uur zaten er veel gezinnen in de kerk, met slaperige kinderen die voor de nachtmis uit bed waren gehaald. Maura's late entree trok de aandacht van verschillende mensen en terwijl de laatste noten van 'Komt allen tezamen' verklonken, schoof ze snel op de eerste lege plek die ze zag, op een van de achterste banken. Bijna onmiddellijk moest ze met de overige aanwezigen weer opstaan voor het openingslied. Pastoor Daniel Brophy liep naar het altaar en sloeg een kruis.

'De genade en vrede van God onze Vader en onze Heer Jezus Christus zij met u,' zei hij.

'En met u,' prevelde Maura met de anderen mee. Al was ze in jaren niet in de kerk geweest, de antwoorden die ze als kind elke

zondag had gegeven, kwamen als vanzelf over haar lippen: ‘Heer ontferm u. Christus ontferm u. Heer ontferm u.’

Hoewel Daniel niet wist dat ze er was, richtte Maura al haar aandacht op hem. Op zijn donkere haar, gracieuze gebaren en welluidende bariton. Op deze avond kon ze haar ogen op hem laten rusten zonder schaamte, zonder zichzelf in verlegenheid te brengen. Op deze avond kon ze naar hem staren zonder op te vallen.

‘Schenk ons eeuwige vreugde in het hemels koninkrijk, waar hij woont en heerst met u en de Heilige Geest, één God tot in alle eeuwigheid.’

Maura ontspande zich op de bank en hoorde gedempt hoesten en klaaglijke geluidjes van onuitgeslapen kinderen. Kaarsen flakkerden op het altaar ter ere van het licht en de hoop in deze winternacht.

Daniel begon te lezen. ‘Maar de engel sprak tot hen: ‘Vreest niet, want zie, ik verkondig u een vreugdevolle boodschap die bestemd is voor het hele volk...’

Lucas, dacht Maura die de passage herkende. Lucas de heler.

‘... en dit zal voor u een teken zijn: gij zult het pasgeboren kind vinden, gewikkeld in...’ Hij zweeg en opeens rustte zijn blik op Maura. En ze dacht: *is het zo onverwacht me hier vanavond te zien, Daniel?*

Hij schraapte zijn keel, keek naar zijn aantekeningen en zette zijn voorlezing voort: ‘Gij zult het pasgeboren kind vinden, in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe.’

Hoewel hij nu wist dat zij zich onder zijn toehoorders bevond, keek hij niet opnieuw naar haar. Niet tijdens het zingen van ‘Cantate Domino’ en ‘Dies sanctificatus’, niet tijdens het offertorium of de liturgie van de eucharistie. Terwijl anderen opstonden om ter communie te gaan, bleef Maura op haar plaats zitten. Als je niet geloofde, was het hypocriet om de hostie te willen ontvangen en miswijn te drinken.

Wat doe ik hier dan?

Toch bleef ze zitten tot het einde van de dienst, tot na de zegen en de afsluiting.

‘Ga heen in de vrede van Christus.’

‘Gode zij dank,’ antwoordden de kerkgangers.

Na de mis stonden de mensen op, knoopten hun jas dicht, trokken handschoenen aan en schuifelden achter elkaar aan naar de deur. Maura stond ook op en had net het middenpad bereikt toen ze merkte dat Daniel probeerde haar aandacht te trekken met een blik die haar smeekte op hem te wachten. Ze ging weer zitten, zich bewust van de nieuwsgierige blikken van mensen die langs haar kerkbank liepen. Ze wist wat zij zagen, of meenden te zien: een vrouw alleen, die hunkerde naar troostende woorden van een priester in de kerstnacht.

Of zagen ze meer?

Ze keek de mensen niet aan. Terwijl de kerk leegliep, staarde ze stoïcijns recht voor zich uit naar het altaar. Ze dacht: *het is laat en ik kan beter naar huis gaan. Ik zou niet weten wat voor zin het heeft hier te blijven.*

‘Hallo, Maura.’

Ze keek op en keek Daniel in de ogen. De kerk was nog niet leeg. De organiste pakte haar bladmuziek in en enkele leden van het koor moesten hun jas nog aantrekken, maar op dat moment richtte Daniels aandacht zich zo geconcentreerd op Maura dat ze de enige aanwezige had kunnen zijn.

‘Je bent heel lang niet geweest,’ zei hij.

‘Ja, dat is zo.’

‘De laatste keer was in augustus, meen ik.’

Dus jij hebt het ook bijgehouden.

Hij kwam naast haar zitten. ‘Het verbaast me je hier te zien.’

‘Het is toch kerstavond.’

‘Maar je gelooft niet.’

‘Ik kan nog altijd genieten van de mis. Van de muziek.’

‘Is dat de enige reden voor je komst? Een paar psalmen meezingen? Een paar amens en dankgebeden?’

‘Ik wilde naar muziek luisteren. Onder de mensen zijn.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je vanavond alleen bent.’

Ze haalde haar schouders op en lachte even. ‘Je kent me toch, Daniel. Ik ben niet zo’n feestbeest.’

‘Ik dacht alleen... Ik bedoel: ik ging ervan uit...’

‘Nou?’

‘Dat je met iemand samen zou zijn. Zeker vanavond.’

Ik ben met iemand samen. Ik ben bij jou.

Ze zwegen allebei terwijl de organiste kwam aanlopen, met haar muziektas over de schouder. ‘Welterusten, meneer pastoor.’

‘Welterusten, mevrouw Easton. Dank u voor uw prachtige spel.’

‘Het was me een genoegen.’ De organiste wierp een laatste onderzoekende blik op Maura en liep toen door naar de uitgang. Ze hoorden de deur dichtslaan; nu waren ze eindelijk alleen.

‘Waarom heeft het zo lang geduurd?’ vroeg hij.

‘Ach, je weet hoe het gaat als je patholoog-anatoom bent. Het werk gaat altijd door. Een van onze collega’s is een paar weken geleden aan zijn rug geopereerd en wij moesten zijn werk overnemen. Het is gewoon erg druk geweest.’

‘Je kunt altijd de telefoon pakken.’

‘Ja, dat weet ik.’ Hij zou dat ook kunnen doen, maar had het nooit gedaan. Daniel Brophy zou nooit een voet over die streep zetten, en misschien was dat maar goed ook; ze worstelde met voldoende verleiding voor hen allebei.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg ze.

‘Je weet dat pastoor Roy een maand geleden een hersenbloeding heeft gehad? Ik ben voor hem ingevallen als politie-aalmoezenier.’

‘Dat heb ik van Rizzoli van de recherche gehoord.’

‘Ik was een paar weken geleden op de plaats delict in Dorchester waar die politieman was neergeschoten. Daar heb ik je gezien.’

‘Ik heb jou niet gezien. Je had wel even gedag kunnen zeggen.’

‘Ja, maar je was bezig. Volkomen geconcentreerd, zoals gewoonlijk.’ Hij lachte haar toe. ‘Wat kun jij verbeteren kijken, Maura. Wist je dat?’

Ze lachte. ‘Misschien is dat mijn probleem.’

‘Probleem?’

‘Ik schrik mannen af.’

‘Mij heb je niet afgeschrikt.’

Hoe zou ik dat kunnen? dacht ze. *Jouw hart laat zich niet overen.* Ze keek expres op haar horloge en kwam overeind. ‘Het is al erg laat en ik heb al veel te lang beslag op je gelegd.’

‘Ik heb geen dringende bezigheden,’ zei hij, terwijl hij met haar naar de deur liep.

‘Je moet je bekommeren om een stoet parochianen. Ook in de kerstnacht.’

‘Ik hoef zo meteen ook nergens heen.’

Ze bleef staan om hem aan te kijken. Ze stonden samen in de kerk die rook naar kaarsvet en wierook, een vertrouwde geur die haar terugvoerde naar kerstvieringen uit haar jeugd, andere misen. De tijd waarin een kerk binnengaan nog niet de heftige gevoelens opriep die haar nu in hun greep hadden. ‘Welterusten, Daniel,’ zei ze en draaide zich om naar de deur.

‘Gaat het weer vier maanden duren voordat ik je zie?’ riep hij haar na.

‘Dat weet ik niet.’

‘Ik mis onze gesprekken, Maura.’

Weer aarzelde ze, terwijl ze aanstalten maakte de deur open te doen. ‘Die mis ik ook. Misschien kunnen we ze daarom beter niet meer voeren.’

‘We hebben niets gedaan waarvoor we ons zouden moeten schamen.’

‘Nog niet,’ zei ze zacht en keek niet naar hem, maar naar de zware deur met houtsnijwerk, die zich tussen haar en haar ontsnapping bevond.

‘Maura, laten we het hier niet bij laten. Er is geen enkele reden dat we niet kunnen doorgaan met een vorm van...’ Hij zweeg.

Haar mobieltje ging.

Ze diepte hem op uit haar tas. Op dit tijdstip kon een telefoontje niets goeds betekenen. Terwijl ze het gesprek aannam, voelde ze dat Daniel naar haar keek en voelde haar eigen nerveuze reactie op zijn blik.

‘Dr. Isles,’ zei ze en haar stem klonk onnatuurlijk koel.

‘Prettige kerst gewenst,’ zei rechercheur Jane Rizzoli. ‘Het ver-

baast me eigenlijk dat je niet thuis bent, maar daar kreeg ik geen gehoor.'

'Ik heb de nachtmis bijgewoond.'

'Tjees, het is al één uur. Is het nog niet afgelopen?'

'Jawel, Jane, de mis is afgelopen en ik sta op het punt weg te gaan,' zei Maura op een toon die niet aanmoedigde tot doorvragen. 'Wat heb je voor me?' vroeg ze, want ze wist al dat het telefoontje geen groet was, maar een oproep.

'Het adres is in Prescott Street, in East Boston, nummer twee-tien. Een woonhuis. Frost en ik zijn zo'n halfuur geleden aangekomen.'

'En?'

'We hebben een slachtoffer aangetroffen, een jonge vrouw.'

'Moord?'

'O ja.'

'Dat klinkt of je het nu al weet.'

'Je ziet het vanzelf als je hier bent.'

Ze verbrak de verbinding en merkte dat Daniel nog naar haar stond te kijken. Maar het ogenblik om risico's te nemen, om dingen te zeggen waarvan ze misschien allebei spijt zouden krijgen, was voorbij. De dood was tussenbeide gekomen.

'Moet je aan het werk?'

'Ik ben vannacht oproepbaar.' Ze stopte haar mobieltje weer in haar tas. 'Ik heb me vrijwillig gemeld omdat ik geen familie in de stad heb.'

'Juist deze nacht!'

'Dat het Kerstmis is, maakt me weinig uit.'

Ze deed de bovenste knoop van haar jas dicht en stapte naar buiten. Hij volgde haar naar buiten en terwijl ze door de pas gevallen sneeuw naar haar auto liep, keek hij haar na vanaf het bordes, zijn witte misgewaad wapperend in de wind. Ze keek om en zag dat hij zijn hand opstak om naar haar te zwaaien.

Hij zwaaide nog steeds terwijl ze wegreed.